

V PROUDU ŘEKY STYX

Nigredo

V proudu řeky Styx

Nigredo

Věnováno památce mého dědečka

V proudu řeky Styx

Text © 2017 Nigredo

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Lukáš Vik

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-150-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-151-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-152-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

ČÁST PRVNÍ – Léto, 2000

I.

Zase tu byl sobotní večer. Nebo snad nedělní? Nebyl si úplně jistý, ani mu na tom nijak zvlášť nezáleželo. Zkrátka to byl zase jeden z mnoha na chlup stejných večerů, probíhajících podle dávno zažitého scénáře. Nick tradičně vysedával s lahví whisky ve svém tmavém pokoji osvětleném jen malou stolní lampičkou, která vydávala přesně tolik světla, kolik ke své osamělé existenci potřeboval. Tuhle místnost nakonec znal naprosto dokonale a přesně věděl, kde se co nachází i v úplné tmě. Posledních pár let v ní totiž trávil prakticky veškerý svůj volný čas, kterého měl na poměry dospělého člověka téměř nadbytek.

Jeho oblíbeným stanovištěm bylo staré, již notně sešlé kožené křeslo černé barvy. Tohle křeslo už toho opravdu hodně pamatovalo. Nick nebyl jeho prvním, druhým, ba snad ani třetím majitelem v pořadí. Bylo dost možné, že skutečný počet jeho majitelů už nikdo ani nepamatoval a vystopovat toho prvního by se

i při velké dávce snahy nakonec jistě ukázalo jako zcela nereálné (nehledě na fakt, že křeslo muselo být na každý pád daleko starší než jakýkoli běžný smrtelník). Nick se v něm ale přesto cítil, jako by bylo kdysi stvořeno speciálně pro něj a nikdo jiný v něm jakživ neseděl. Kdybyste se však zeptali samotného křesla, asi by na to mělo zcela jiný názor. Bylo už značně prosezené, na několika místech potřhané a celkově působilo dojmem, že už toho má za celý svůj dlouhý život tak akorát dost.

Nick křeslo dostal od svých prarodičů, když se před několika lety (sám už si nebyl jistý, jak dlouho to vlastně bylo), poprvé stěhoval do vlastního bytu. Neměl tehdy zrovna peněz na rozhazování a každý kus nábytku mu tak přišel velmi vhod, přičemž estetická stránka věci jej pochopitelně ani trochu nezajímala. Křeslo bylo majetkem Nickovy rodiny už poměrně dlouhou dobu. Nickovi prarodiče jej dostali před několika desítkami let jako svatební věno od svých rodičů a ti zase od svých. Jestli pokračovalo dál do ještě hlubší minulosti po

stejně linii, to už Nick netušil, ani nad tím nijak zvlášť nebádal. Občas mu jen problesklo hlavou, kolik dalších generací tohle křeslo ještě asi uvidí. Říkal si, že kdyby sám mohl mít potomky, dozajista by na něm jednou skotačila ještě jeho pravnoučata. Takový scénář ovšem nehrozil.

Kromě tohoto památečního křesla měl Nick ve svém malém bytěku ještě několik dalších věcí, které si z větší části přinesl ze svého původního pokoje z domu svého otce. Po své levici měl kancelářský stůl s jednou menší zásuvkou a dvěma poličkami. Jeho povrch byl poměrně těžko identifikovatelný, jelikož byl neustále zaskládán nejrůznějším harampádím. Byla na něm spousta rozházených propisek, z nichž jen málokterá psala. Malá černá soška Buddhy, starý mobilní telefon značky Nokia, holicí strojek, ona zmiňovaná lampička, sešíváčka, hrnek se zbytky zaschlé kávy, několik balení prášků se všemi možnými účinky (ať už cílenými, nebo vedlejšími), převrácený rámeček s fotkou, malý kapesní nožík, popelník s hromadou nedopalků, které už padaly všude okolo, a balíček papírových

kapesníků. Tento stav byl víceméně konstantní. Na stole se měnila jen lahev s whisky, kterou Nick vždy po vypití poctivě měnil za novou. Už si ani pořádně nevzpomínal, kdy ji tam vlastně poprvé položil, ale na tom koneckonců vůbec nezáleželo. Čas hrál v jeho životě poslední dobou jen pramalou roli.

Obsah zásuvky a dvou poliček byl kupodivu podstatně lépe organizovaný. Dospod zásuvky si Nick každý měsíc ukládal výplatu. Ta nebývala kdovíjak tučná, nicméně Nick neměl, kromě nájmu za byt, něčeho malého k snědku, alkoholu a cigaret, prakticky žádné větší výdaje, a tak vždycky dokázal i něco ušetřit. Nešetřil přitom ani na nic konkrétního, ale spíše se snažil řídit radou svého dědečka, kterou během dětství slyšel víckrát, než by snad bylo zdrávo. „Šetří se tehdy, kdy je! Až nic nebude, už se nic neušetří,“ říkával vždycky malému Nickovi, který si jeho radu bral patřičně k srdci. Nick měl peníze rád (přestože jich nevydělával zrovna závratné množství) a potrpěl si na jejich fyzickou podobu. Banky příliš v lásce neměl,

a proto jim své úspory svěřoval jen velmi zřídka a velmi nerad.

Na penězích měl pečlivě naskládané složky s nejrůznějšími papírovými dokumenty - univerzitní diplom, pracovní smlouvy, celou řadu účtenek z internetových obchodů, smlouvy o nájmu, inkasu a spousty dalších papírů. Vedle všech těchto dokumentů ležela volně hozená krabička kondomů, která mezi ostatní věci zrovna dvakrát nezapadala. Byla otevřená, ale z větší části stále plná. Poličky pod zásuvkou už naplňovaly jen nejrůznější knihy, většinou se vzdělávacím účelem. Některé Nickovi zbyly ještě z dob univerzity, jiné si později pořídil pro zamýšlené samostudium, ke kterému však docházelo jen velmi sporadicky. Daleko víc si totiž potrpěl na beletrii, která tvořila podstatně větší část jeho knižní sbírky. Jelikož by ale žádnou větší knihovnu do svého bytu nenacpal, povalovaly se knížky z jeho tučné sbírky prakticky všude okolo, aniž by v tom měl jakýkoli systém. Potom už byla v pokoji jen malá rozkládací pohovka, která

Nickovi sloužila zároveň jako postel, a menší skříň s oblečením.

Nick si na módu nijak zvlášť nepotrpěl. Chodil oblékaný vcelku nevýrazně a převážně v černém. Svoje oblečení občas přepral v malém umyvadélku vedle v koupelně, ale jelikož tomu nikdy nevěnoval přílišnou pozornost, často se stávalo, že měl na oblečení řadu fleků všemožných tvarů a velikostí. Nijak ho to ovšem netrápilo. Celá koupelna, nebo spíše koupelnička, byla vskutku miniaturních rozměrů. Ono umývadlo, malinký sprchový koutek a záchod (ten naštěstí ve standardní velikosti) byly nahňahané těsně vedle sebe. A jelikož Nick nebyl zrovna žádný trpaslík, vždycky když seděl na záchodě, musel mít nohy položené ve sprchovém koutě, což působilo docela komicky.

Poslední částí bytu byla kuchyň, tedy opět spíše „kuchyňka“. Tvořila ji asi metr a půl dlouhá kuchyňská linka s plynovým vařičem. Pod ním byla malá vestavěná lednice s ještě menším mrazákem a naproti ní malý jídelní stůlek, na kterém byla položena mikrovlnná

trouba-pravděpodobně nejvíce používaný instrument Nickova kulinářského umění. Asi netřeba podotýkat, že byt vskutku neoplýval velkou dávkou luxusu, nicméně Nickovi naprosto vyhovoval. Na to, že byl situován přímo v centru Města a jen několik málo kroků od stanice metra, byla výše nájemného velmi přívětivá. Nick byl schopen nájemné utáhnout sám, aniž by musel trpět jakékoli spolubydlící, což by pro něj bylo naprosto nemyslitelné.

Ten den, stejně jako každý víkend během posledních pár let, vysedával Nick v onom památečném křesle. Na klíně měl položený laptop a na uších velká sluchátka, která mu je celé zakrývala. Na zemi vedle křesla ležel plastový obal alba *Ten* od kapely Pearl Jam. Nick to album zbožňoval už od dob, kdy jej poprvé vylovil z útrob jedné zaprášené papírové bedny v otcově sklepě. Právě Nickův otec byl jeho původním majitelem a často ho svého času poslouchával. Jak ale stárnul, podobná hudba jaksí přestala lahodit jeho uším, a album tak skončilo v oné krabici ve sklepě spolu s dalšími alby, kde se kromě Pearl Jamnacházely

i další kapely jako Stone Temple Pilots, Alice in Chains, nebo třeba Nirvana. Nick krabici našel, když jednou pomáhal otci vyklízet sklep ve snaze najít něco, co by mohl použít ve svém budoucím bytě. Postupně z ní vyndával jedno CD za druhým, utíral z nich prach, prohlížel si jejich obaly a jedno po druhém si je pouštěl v otcově HI-FI věži, až nakonec znal celou krabici prakticky nazpaměť. Album *Ten* pro něj ale znamenalo ze všech nejvíc, protože právě to si tehdy z krabice ‚vylosoval‘ jako první. V tu chvíli mu zrovna v uších hrála skladba *Black*. Skladba, kterou miloval a zároveň nenáviděl. Vždycky dokázala vyvolat tak obrovské množství nejrozumnějších vzpomínek, jež však zřídka byly pozitivní. Nick ji ale nikdy nedokázal přeskočit. Nějaká část jeho já jakoby si užívala to sebetrýznění a chtěla pořád víc a víc.

Lokl sitrochu whisky, kterou si poslední dobou už ani neobtěžoval nalévat do skleničky. Proč taky. Podíval se na hodiny ve svém počítači. Ukazovaly něco málo po půlnoci. ‚Už bys to asi měl zabalit,‘ řekl sám sobě nahlas,

ale ještě nějakou chvíli zůstal sedět, dokud album nedohrálo do konce. Potom se teprve odhodlal vstát a vrávoravou chůzí doputoval ke svému pracovnímu stolu, kde sáhl po jedné z mnoha krabiček s léky. Na téhle stál nápis *Trittico*. Nick vymáčknul jednu tabletu. Ta byla nepatrnými rýhami rozdělená na třetiny sloužící ke snadnému dávkování. S tím se ale Nick nijak zvlášť neobtěžoval a polknul ji celou. Z kohoutku se napil trochu vody a kráčel do postele. Cestou zvedl ze země otevřenou láhev s whisky. Zacpal ji a položil zpátky na pracovní stůl. Jakmile zalehl, netrvalo ani minutu a spal jako zabitý.

II.

Druhý den ráno (tedy spíše někdy kolem poledne) Nicka probudil zvonek. Dotyčná osoba u dveří si rozhodně nebrala servítky a držela zvonek tahem snad už několik minut. Takovou výdrž mohla mít jen jedna jediná osoba, jejíž pravidelný příchod býval to jediné, co Nicka informovalo o začátku nového pracovního týdne, který by jinak jen stěží postřehнул. Když se konečně odhodlal vstát, připadal si jako na centrifuze. Celý svět se okolo něj točil a do hlavy jako by ho někdo v jednom kuse bil kladivem. Vydal se do koupelny, co nejrychleji mu to daný stav dovolil a poklekl před záchodovou mísou jako muslim při modlení. Zvracel tahem několik minut, i když už ani neměl co, žaludek se mu pořád nepřestával zvedat. Chvilími si myslel, že to bude jeho konec. Takové štěstí ale neměl. Jeho tělo se konečně rozhodlo, že už ho nechá vydechnout. Zvonek u dveří přitom za celou dobu ani na chvíli neutichnul. Dokonce se

k němu přidalo i bušení do dveří, za kterými se ozýval známý ženský hlas.

„Nicku, sakra, otevři už!! Seš živej?! Jestli jo, přísáhám, že tě zabiju, jestli do třiceti sekund neotevřeš!“

Nick ještě vykašlal pár zvratků a konečně stisknul splachovadlo. Pomalu vstal ze své modlící polohy, přičemž v hlavě přitom stále pociťoval nepříjemnou bodavou bolest.

„Už jdu, kurva! Už jdu!“ zařval chraplavým hlasem, ale ani to zvonek neutišilo. Ještě si rychle vypláchnul pusu a konečně se vydal ten hrůzný zvuk utiшит.

Chvíli mu trvalo, než v malé ošatce pověšené vedle dveří vyhrabal ten správný klíč a otevřel dveře. Ženu, která tam stála s prstem na zvonku, velmi dobře znal.

„No to je dost!“ prohlásila radostně a zhnuseně zároveň. „Bože brácha, ty teda vypadáš!

A ten smrad, to snad nemyslíš vážně. Kdy ses vůbec naposledy koupal?!“ vystartovala na něj rodičovským tónem s notnou dávkou autority.

Pár sekund trvalo, než k němu všechny ty lichotivé informace doputovaly. Venkovní světlo

pro něj bylo jako kudly bodající do očí a navíc mu pořád nepřestávalo zvonit v uších.

„Ségra, než mi tu začneš skládat další komplimenty, dala bys prosím ten prst z toho ZASRANÝHO ZVONKU?!“ křikl na ni, přičemž jako by dostal další ránu kladivem do hlavy.

„No jo, no jo. Tak se hned nerozčiluj. Jen jsem měla strach, vždyť se na sebe podívej.“

Layla si hluboce povzdechla a konečně sundala již dosti zdřevěnělý prst ze zvonku, čímž se Nickovi přece jen trošku ulevilo.

„Víš, babička sem chtěla jít se mnou, podívat se na tebe, ale já jí to na poslední chvíli vymluvila. Nějak jsem tušila, že budeš vypadat dost zoufale, i když ti řeknu, překonal jsi i moje očekávání. Kdyby tě takhle viděla, byla by to její smrt. S tebou je to snad týden od týdne horší,“ povzdechla si.

Z Nickova výrazu bylo poměrně těžké vyčíst, zda vůbec vnímal to, co se mu jeho sestra snažila říct. Oči měl celé zarudlé, zornice natolik rozšířené, že bylo těžké si vůbec všimnout modré barvy duhovek. Obličej

měl celý zarostlý a jeho dlouhé tmavé vlasy taky vypadaly, že už dobrých pár dní nebyly myty. Sám si však svého svérázného zevnějšku vůbec nebyl vědom. Ani si nevzpomínal, kdy naposledy viděl zrcadlo.

„Hm, promiň. Půjdeš dál?“ vysoukal ze sebe po chvíli.

„Teda upřímně, celkem se toho bojím...“ odvětila Layla starostlivým hlasem. „Ale sám bys tu asi brzo shnil. Aspoň ti něco malýho uvařím. Vždyť seš kost a kůže, jíš ty vůbec něco?“

Nick považoval sestřin dotaz za řečnickou otázku, a tak raději neodpovídal. Pravdou bylo, že si vlastně ani nevzpomínal, kdy měl naposledy něco v ústech. Nepočítaje tedy pravidelnou dávku noční whisky s prášky, ranní zvratky a samozřejmě nepřeberné množství cigaret.

Layla váhavě vešla do bytu. Navštěvovala Nicka téměř každý týden, vždycky zhruba ve stejnou dobu, a pokaždé se nemohla zbavit dojmu, že jak Nick, tak jeho byt, vypadají při každé další návštěvě snad ještě o něco hůř než při té

předchozí. Jinak tomu nebylo ani tentokrát. „Bože, brácha...“ povzdechla si znovu. „Jak dlouho takhle ještě hodláš žít?“

„Dokud mi vydrží játra a plíce,“ odpověděl Nick se sebeironickým úsměvem na tváři a dal si do úst cigaretu. Layle ale jeho pokus o vtip nepřišel ani trochu vtipný. Vážně se na něj zadívala, jakoby mu chtěla začít domlouvat, ale po chvíli jen opět hluboce vydechla. Zkoušela to přece už tolikrát, ale její slova jako by jej obloukem míjela, ba měla dokonce i opačný účinek.

„Něco málo jsem ti nakoupila,“ řekla po chvíli ticha a zvedla malou igelitku s nákupem, kterou celou dobu držela v ruce tak, aby si jí Nick všimnul.

„Udělám ti kuře, s rýží na kari. To máš přece rád, ne?“

Na odpověď nečekala. Rychlým krokem odkráčela do kuchyně a začala vyskládat nákup na linku jako o život. Nick zatím zůstal stát vedle v pokoji. Byl si plně vědom toho, jak moc Laylu jeho život trápí. Vždyť i před malým momentem, těsně před tím, než odběhla do

kuchyně, si všimnul, jak její velké hnědé oči najednou zrudly. Viděl to už hodněkrát, ale nikdy nevěděl, co v takových situacích dělat, a proto raději zůstával opodál a vyčkával, než se vše zklidní. Stejnou taktiku zvolil i tentokrát. Sedl si do svého starodávného křesla a konečně zapálil cigaretu, kterou už nějakou dobu převaloval v ústech. Párkrát z ní popotáhl, ale z nějakého důvodu mu ten den nijak zvlášť nechutnala. Možná to bylo tím, že mu v žaludku ještě stále probíhal válečný konflikt mezi alkoholem a antidepresivy. Přesto ji ale dokouřil a nedopalek hodil na hromadu ostatních v popelníku na stole. Poté ještě chvíli seděl a zíral do zdi, než se konečně odhodlal přidat ke své sestře v kuchyni.

Tam už probíhal zuřivý boj mezi Laylou a zmrzlým kuřetem. Nutno podotknout, že kuře mělo zatím značně navrch. „Víš, možná bys ho prvně měla nechat rozmrznout. Teda ne, že bych někdy vařil kuře, ale přijde mi to logický, když tak na tebe koukám,“ poznamenal Nick, přičemž v jeho hlase byla znát jasná provokace. Nikdy si to nedokázal odpustit, protože dobře

věděl, že jeho sestra je přes veškerou snahu v kuchyni ještě o něco méně použitelná než on sám. Layla v momentě zčervenala jako rajče. „Mlč! To je přece jasný!“ okřikla ho, ale nebylo příliš těžké poznat, že to pro ni byla docela nová informace.

Layla byla o celých pět let mladší než Nick. Měla vystudovanou střední školu s ekonomickým zaměřením a původně plánovala pokračovat na vysoké, nicméně otec její tehdejší spolužačky jí nabídl relativně slušné místo ve své účetnické firmě. Layla tam chodila na praxi již během studia a zřejmě na šéfa udělala dobrý dojem. A jelikož se v jejím případě jednalo o nabídku, která se jen tak neodmítá, Layla ji bez dlouhého rozmýšlení přijala. Školní docházku stejně odjakživa nenáviděla a takhle mohla aspoň vydělat nějaké peníze a přestat být tolik závislá na příspěvcích od otce a babičky. Práce v oné firmě ale nebyla žádnou procházkou růžovým sadem. Layla byla často nucena dělat přesčas a domů se tak několikrát týdně vracela až v pozdních nočních hodinách. Bydlela zatím s babičkou v menším

rodinném domku na kraji Města, takže si alespoň prozatím nemusela dělat starosti s nájmem a podobnými věcmi, nicméně už se pomalu začínala poohlížet po vlastním bydlení a samozřejmě na něj šetřit.

Na nějaké vaření tedy samo sebou nezbývalo moc času. Když byla mladší, občas pomáhala vařit babičce, která jí krok po kroku všechno důkladně vysvětlovala. Layla ovšem tehdy byla ve věku, kdy byla přesvědčená, že jí to stejně nikdy na nic nebude, a tak jí většina informací šla jedním uchem dovnitř a druhým ven.

„Hele, dík, že to pro mě děláš...“ řekl Nick, tentokrát už s vážným výrazem ve tváři. Zmatená Layla jakoby v ten moment zkameněla. Nick pokračoval.

„Vážím si toho, fakt že jo, ale neměla bys tu bejt. Ztrácet se mnou čas a tak. Já to nějak zvládnou. *Jsem pořád živej, nebo ne? Víš, nerad bych tě stáhnul s sebou do těchhle sraček. Vždyť máš ještě všechno před sebou. Někam si vyraž, najdi si přátele, hodnýho kluka, vdej se a na mě zapomeň.*“ Chvilí bylo ticho. Jen na moment ho přerušil projíždějící vlak, který jako obvykle

otrásl celým bytem, než zmizel v dáli.

„To myslíš vážně?“

„Smrtelně. Chci, abys byla šťastná, ségra. Někdo už konečně musí prolomit to zasraný prokletí naší rodiny a být konečně šťastnej.“

„Pořád bys ještě mohl být šťastnej, Nicku,“ odpověděla tiše, přičemž jí oči znovu začaly rudnout. „Jenže tys to vzdal. Ani se nesnažíš dát se zase dohromady. Jenom tu sedíš a utápíš se v chlastu a sebelítosti a je ti úplně ukradený, že jsou tu pořád ještě lidi, kteří jsou natolik naivní, že v tebe pořád ještě věří a mají o tebe starost!“

Ještě než to dořekla, už se jí z očí linuly malé kapičky slz. Pomalu stékaly po jejím drobném obličejí a z něj pak přímo na zem, kde se ztrácely v těžce identifikovatelném druhu špíny. Nick ten pohled nemohl snést, nicméně utěšování druhých, a koneckonců ani sebe samého, nikdy nepatřilo mezi jeho silné stránky. Když už ale viděl, že není zbytlí, uchýlil se alespoň k chabému pokusu.

„Ale no tak, ségra. Nechej toho, než mi tu vybrečíš jezero. Stačí, že už tady mám jezero zvratků, natož ještě slz.“